

[Fisker.]

vil aldrig gaa ind i en Skatteomlægning, medmindre det sker paa en saadan Maade, at de voldsomme Forskydninger, de voldsomme Omposteringer forhindres.

Derfor har jeg i min Ordførertale i Gaar med mit Parti bag mig henstillet til den højtærede Minister, at han nu i sit Forslag vilde tage Hensyn til de praktiske Vanskeligheder, som vil kunne tænkes ved Gennemførelsen af Forslaget straks, men at han af opportune Grunde vilde indføre Bestemmelser, som sikrede, at man fik smaa Forskydninger, at Overgangen fandt Sted i en lang Aarrække. Jeg har faaet et fuldt ud tilfredsstillende Svar, og jeg har ogsaa takket Ministeren derfor.

Jeg vil imidlertid gerne i Anledning af andre Udtalelser, som er fremkommet, sige, at der er ikke nogen Uoverensstemmelse mellem mit Partis Syn paa Grundskyldsprincippet og det, som her hævdes af den højtærede Minister. Naar man derfor hævder, som jeg har set, det hævdes i Bladenes Referater af Forhandlingerne i Gaar, at jeg skulde have taget stærkt Afstand fra Lovforslagets Princip, har det overhovedet ingen Bund i Virkeligheden. Jeg har bestræbt mig for, at man kunde faa tilvejebragt de fornødne lempelige Overgangsvilkaar, og jeg har i Dag fra den højtærede Minister faaet en Udtalelse, som viser Muligheden for at naa hertil.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt fandt, at den nuværende Skatteordning, sammenholdt med den tidligere, var et ubetinget Fremskridt. Jeg vil heroverfor minde om, at i Betænkningen fra det Udvalg, som i sin Tid behandlede den gældende Lov, siger Venstres Medlemmer, at man ved Forslagets endelige Udformning har haft det Maal for Øje at skabe et bedre og retfærdigere Grundlag. Det er en klar Udtalelse af det ærede Medlem, som det er værd at sætte en Streg under. Hvad er da det Fremskridt, som det ærede Medlem her fremhæver? Naturligvis dette, at man nu ogsaa i Kommunernes Beskatning kommer ind paa en særskilt Vurdering af Grunden og paalægger denne en ren Grundskyld. Naar det ærede Medlem anser det for at være en værdifuld Forbedring, et betydeligt Fremskridt, et bedre og mere retfærdigt Grundlag end hidtil — og jeg tror, han har Ret heri —, maa det selvfølgelig være Meningen, at man vil vandre videre ad den Vej. Det er vel ikke det ærede Medlems og hans Partis Mening, at man drejer af fra en god Vej og slaar ind paa en anden eller bliver staaende? Vil man nøjes med at kige henad Vejbanen? Er

det ikke Hensigten ved given Lejlighed at vandre videre henad Vejen? Jeg tror, det er Hensigten. Derfor forekommer det mig, at det ærede Medlem Hr. Pinholt og hans Parti i Stedet for at fortabe sig i en Bunke abstrakte Regnestykker skulde gaa ind i et praktisk Arbejde for at komme et Stykke frem ad den Vej, som han selv i sin Tid betegnede som et Fremskridt.

Naar det ærede Medlem dernæst siger — og det samme sagde for øvrigt det ærede Medlem Hr. Fibiger —, at man ved en stærkt forøget Grundskyld vil gøre et Indhug i Skatteydernes Formue, vil jeg spørge, om man ikke med samme Ret kan hævde dette Synspunkt overfor enhver Beskatning. Er en Beskatning ikke et Tvangsindgreb enten i Formuen eller Indkomsten? For Landkommunerne vil Lovforslaget overhovedet ingen Indflydelse faa i saa Henseende. Her beholder Kommunerne som hidtil den frie Adgang til at bestemme Ligningsforholdene. Det har de haft i mange Aar, og det beholder de. Lovforslaget påbyder dem ikke at flytte Brøken til Skade for den faste Ejendoms Beskatning. Men for Byernes Vedkommende vil jeg indrømme, at her bliver selvfølgelig Retten til den faste Ejendoms Beskatning forøget; jeg motiverede i min Tale i Gaar, hvorfor det maa anses for påkrævet og rimeligt. Det ærede Medlem Hr. Pinholt har fuldkommen Ret i, at de fleste Byer hidtil kun svagt har brugt Retten til at ligne paa fast Ejendom, men det ærede Medlem ved ogsaa, at da vi i 1924—25 forberedte den nuværende kommunale Ejendomsbeskatning, kom der fra en Række forskellige Byraad Henvendelser til Ministeriet om Approbation af nye Skattevedtægter, for at de kunde faa Lejlighed til at opkræve højere Ejendomsskat, inden man udformede og fastslog Loven, som netop satte et bestemt Forhold ind mellem de tidligere Ejendomsskatter og den nuværende. Med andre Ord, der var i Byraadene en klar Forstaaelse af, at man maatte ind paa en højere Beskatning af de faste Ejendomme end hidtil. Jeg skal villigt indrømme det ærede Medlem Hr. Pinholt, at man i mange Byer havde gjort kloge i allerede tidligere at forøge den faste Ejendoms Beskatning, og Trangen til en stærkere Beskatning af de faste Ejendomme er vokset, forekommer det mig, siden den Tid, ikke mindst fordi vi har faaet de meget stærkt trykkende personlige Skatter. Venstre har ogsaa tidligere erkendt dette. I den kommunale Skattekommissions Betænkning af 1910 staar der Side 127 følgende om dette Forhold: